

CA LA MEUCA

CAPÍTOL VINT-I-CINC... DE LA SÈRIE CHIN POM

Una ombra provinent del pati, enfosqueix lleugerament la cuina. La Madame, sent la presència d'alguna cosa estranya. Allò no és normal i com per prevenir-se del que pugui venir, s'obre de cames. De sobte, uns compassos de bona música i una veu juvenívola... Comença la cançó.

Me subí a la reja, chim pom – con la picha tiesa, chim pom – si tu linda niña me la quieres ver...

I la Madame amb els ulls tancats i les mans apretadetes contra el pit segueix la romança...

Yo con mucho gusto se la miraría – pero las macetas no me dejan ver–.

Que coño macetas si son mis cojones...

Ay madre del alma que me dice usted.

La Madame tanca les cames amb força. Entre les cuixes, les mans juntes i crispades. La Madame, recorda a Venancio, el seu primer amor (encara que no se sap molt bé quin va ser el primer exactament) la Madame sempre li ha atorgat aquest privilegi al Venancio, que era el fill bord de l'amo de la finca amb la dona del cabrer. Així se li va presentar el primer dia, amb aquesta airosa copla.

Que tío chim pom (canturreja entre dents) – vaya pelotas chim pom – si parecen las escua – dras de los cua – dros, de Muriillo.

La Madame tenia quinze anys. El dia que en va fer setze, la va desvirgar l'amo que la va presentar a les forces vives del poble, Cabo de la Guardia Civil, Mossén, Metge, Jutge de pau i alcalde. (L'alguatzir va ser iniciativa pròpia de la Madame) i després el camí

ja va venir fet i no va necessitar més presentacions.

Que tío chim pom – vaya pelotas chim pom – y eso que lleva en la mano – mas que una polla – es un martillo.

Es va retrobar amb en Venancio, a Madrid, quan la Madame encara no era Madame i se la coneixia pel seu nom i dos alias amb la qual cosa quedava un nom i dos cognoms com déu mana. Rosa Tigre Azul. El Venancio quan la va veure recolzada contra l'aparador de "Gomas y Lavages" ensenyant més amunt dels genolls i amb una roba tan estreta que semblava anar despullada, va patir una erecció de cavall, es va petar els únics pantalons que tenia i es va llençar contra ella a plena Rua. Després de sortir del cuartelillo, per conducta indecorosa, la Rosa Tigre Azul (una barreja gairebé oriental) el va recollir a casa una temporada, però les necessitats del Venancio eren tantes que la pobra Rosa no tenia temps per treballar cantonades. Aprofitant que el noi va tenir el tifus, la Rosa es va desplaçar a un altre barri i ja no s'han vist mai més. Però el recorda. El recorda molt.

La Puri entra a la cuina i veu a la Madame encongida sobre ella mateixa i plorant dolçament. En el seu rostre, un somriure.

¿Le pasa algo señora?

La Madame treu les mans humides de l'entreuix i allarga els braços cap a la Purita.

Ay hija mía, soy feliz, muy feliz, que vida más llena he tenido, cariño... sobre todo el chocho.

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

HAAAAAAAAAGGGGGG

Ara:

El pànic és més contagiós que la pesta i es transmet en un instant. M. GÓGOL.

La forma de comunicació més eficaç i ràpida, és el pànic. J.G. MOORE.

Paren el mundo que me quiero bajar. MAFALDA.

D'aquí a un temps:

El pànic va acabar per desaparèixer i els crits d'una dona ferida, es confonia amb la remor del trànsit quotidià. T MORRISON.

I, pels que restin vius, tot tornarà a ser el que era. Amb els rics una mica més rics, els pobres una mica més pobres i la indiferència de sempre.

LA LLUFA

A QUÈ VENEN AQUESTA GENT?

Què fan?

Què fa una guineu protegint el corral de gallines? Què fa un bisbe en un parvulari? Què fa el Trump en una biblioteca?

Hi ha situacions impossibles, surrealistes, inclús provocatives. L'aigua no es barreja amb l'oli. I les forces armades o els cossos de seguretat de l'estat, per molt que vulguin, mai no podran fusionar-se amb la idea de l'ajuda i el suport a la gent. Ni a la sana ni, encara menys, a la malalta.

La presència de militars i policies en les conferències que parlen del Coronavirus, provoquen més malestar que el confinament domiciliari. Fan por, molta més por que el virus.

Qui pot creure que una gent que en prou feines saben expressar-se, que únicament parlen "del operativo y la disciplina", poden ajudar en res? Ni en salut ni en una puta guerra. En res. Què volen fer, com collons pensen que poden ajudar en la lluita contra el virus? A canonades?

És evident que el poder ha aprofitat la presència del COVID per treure de l'armari a unes forces armades necessitades de ser reconegudes per algú, per rebre alguna medalleta més, o encara que sigui, per perdre una mica d'estomac. Els han donat l'oportunitat per lluir en la gran desfilada del coronavirus. I ells, llestos com són, es quedaran segurs d'haver vençut la pandèmia. Magnífic retrat d'una Espanya escleròtica.

Llufa compartida entre el poder civil i el militar. Llufa, de fet, eterna.